

til Kampens Omfang. Men det vil være Regeringens og Lovgivningsmagtens Ansvar, hvis vort Forslag afvises, uden at der paa en eller anden Maade tilvejebringes en hurtig og tilfredsstillende Afslutning paa Kampen.

Brørsen: Det er jo ikke første Gang, vi staa overfor Spørgsmaalet om tvungen Voldgift, i den Forstand i alt Fald, at det ikke er første Gang, vi diskuterer hele det store Problem, der staa i Forbindelse dermed. Naar man gennemlæser de Forhandlinger, der i de sidste 30 Aar er ført herinde paa Rigsdagen om, paa hvilken Maade man fra det offentlige Side kunde optræde i Arbejdsstridigheder dels for at forebygge disse, dels for at mægle i dem, vil man se, at ved hver eneste af disse Forhandlinger har en eller anden af Talerne — man kan næsten sige skiftevis fra de forskellige Partier — drøftet det Spørgsmaal, om man en Gang i Tiden kunde tænke sig at komme ind paa tvungen Voldgift. Det er jo ikke ret længe siden, vi havde Spørgsmaalet om Forligsinstitutionen til Behandling her paa Rigsdagen, og da var det radikale Partis Ordfører, det ærede Medlem Hr. Heilesen, jo ret stærkt inde paa den Tanke. Naar de forskellige Talere har drøftet dette Spørgsmaal, er det selvfølgelig, fordi der for en umiddelbar Betragtning er noget i høj Grad tiltalende i Tanken om tvungen Voldgift, og jeg er tilbøjelig til at tro, at adskillige, ja, maaske mange, som ikke nøjere har gransket over de Ting, ved en almindelig umiddelbar Betragtning er kommet til den Anskuelse, at det egentlig vilde være ganske udmærket, om man, naar der indtræder saadanne Arbejdsstridigheder, snarest muligt kunde faa en Voldgiftsdom mellem Parterne, som disse var tvunget til at rette sig efter. Men alligevel har det vist sig igennem den Diskussion, der har været ført til forskellige Tider, at de forskellige Talere har været ret forsigtige i deres Udtalelser, og saa sent som i Efteraaret 1921, da vi behandlede det sidste Forslag om Forligsinstitutionen, og hvor det ærede Medlem Hr. Heilesen var inde paa Spørgsmaalet om tvungen Voldgift, var han ogsaa ret forsigtig. Det ærede Medlem gik maaske lidt videre, end tidligere Talere havde gjort, men alligevel holdt han sig stadig til det, jeg tror, han kaldte de koncessionerede Virksomheder, altsaa de Virksomheder, der har saa stor Betydning for Stat og Kommuner, altsaa for hele vort Samfund; men det ærede Medlem veg tilbage for at udtale noget i Retning af det Forslag, der her er

stillet, og hvorved vi altsaa i alt Fald foreløbig med Hensyn til den Konflikt, vi i Øjeblikket staa i, skulde have tvungen Voldgift.

Vi ved jo, hvorledes Udviklingen har formet sig her, idet vi allerede for flere Aar siden har faaet Forligsinstitutionen. Der fremkom jo fra forskellige Sider Betænkeligheder, da man i 1910 fik Forslaget frem om Udnævnelse af en Forligsmand; men det har vist sig ved de senere Revisioner af Loven, at flere og flere har anerkendt denne Institutions store Betydning for Samfundet. Derfor har vi holdt os paa den samme Linie indtil Dato, og Forslaget er stadig blevet vedtaget med mægtig Tilslutning i den danske Rigsdag. Ved den sidste Behandling fik vi Forligsinstitutionen udvidet, saaledes at vi nu har 3 Forligsmænd i Stedet for 1, fordi Arbejdet efterhaanden var blevet ret uoverkommeligt for den enkelte.

Hvad angaar Spørgsmaalet om Voldgiftsret, i alt Fald for de koncessionerede Virksomheders Vedkommende, vil jeg sige, at det er Venstres Anskuelse, at Tjenestemænd indenfor Stat og Kommune, der vist i Almindelighed har en Opsigelsesfrist paa 3 Maaneder, absolut ikke har Lov til at gaa i Strejker, at det vilde være et groft Kontraktbrud, hvis de gjorde det, og at det bør medføre øjeblikkelig Afskedigelse. Selvfølgelig har de Ret til at sige op, men jeg er tilbøjelig til at tro, at hvis man havde haft en Lovbestemmelse, hvorved det var absolut forbudt at strejke netop i saadanne Virksomheder indenfor Stat og Kommune, der har saa stor Betydning for hele Samfundet — og der er jo Mulighed for, at vi kommer til at tage det Spørgsmaal op til Drøftelse og Overvejelse og endelig Beslutning —, vilde det have været meget heldigt. Naar vi ser hen til den Strid, der raser i forskellige Byer, bl. a. i høj Grad i Randers, hvor man ogsaa i saadanne Virksomheder er gaaet fra Arbejdet, er der ingen Tvivl om, at de paagældende Arbejdere, der ikke har turdet løbe den Risiko at blive paa deres Pladser ved Vand-, Gas- eller Elektricitetsværkerne o. s. v., vilde have været meget tilfredse, om Lovgivningsmagten tidligere havde truffet den Bestemmelse, at det var absolut forbudt, ja, strafbart at forlade Arbejdet ved saadanne Virksomheder uden efter lovlig Opsigelse. Vi har den Anskuelse, at de, der vil arbejde, skal beskyttes, og vi kan ikke gaa ind paa den Betragtning, som er blevet gjort gældende fra visse Sider, at netop i en Strejke- og Lockouttid som den,